

האם הזנות הממוסדת הפכה את ממשלת גרמניה לסרסור?

Simone Meyer (2013-06-15)
worldcrunch.com

סרט דוקומנטרי חדש המוקרן בטלוויזיה הגרמנית – "סקס: תוצרת גרמניה" - חושף את רווחי המס הנכבדים ואת המשמעויות הלאומיות שעומדות מאחורי "בית הזנות הגדול ביותר באירופה"

"לכסף אין ריח", אומר וילפריד הומבאך, עובד לשעבר במחלקת המס של עיריית קלן, ומחייך מעט בהתנצלות.

הומבאך היה אחד הראשונים שגבה מס מתעשיית הזנות, והוא מדבר על נושא שעד כה לא עמד במרכז הדיון אודות זנות ממוסדת בגרמניה: העובדה כי כאשר נשים מוכרות את גופן, המדינה מרוויחה מכך כסף רב, אם באמצעות מס אחיד על סקס אם באמצעות מסים מעסקי השעשועים באזור.

כמה כסף בדיוק זו שאלה ששני עיתונאיות הטלוויזיה הגרמניות, טינה סולימאן וסוניה קנבק, לא הצליחו למצוא לה תשובה בשנתיים של מחקר לקראת סרטן הדוקומנטרי שנקרא: Sex - Made in Germany – **סקס: תוצרת גרמניה**. הסרט, שהוקרן ב-10 ביוני בערוץ ARD הגרמני, מתבונן לעומק, מנקודות מבט שונות, בהשפעות מיסוד הזנות, שנכנסה לתוקף ב-2002.

במשך 45 דקות בוחנות העיתונאיות את השאלה הבאה: מהי ההשפעה של הכרזת הממשלה ולפיה זנות הן יזמיות בעלות עסק קטן, שיש להן ביטוח בריאות וזכות לביטוח לאומי כמו כל אחד אחר? כפי שחושף הסרט, ככל הנראה ההשפעה קטנה מאד מלבד העובדה שמתוך עולם הצללים התפתח סקטור כלכלי מפתה, וירטואלי ומציאותי כאחד.

מפחידה במיוחד העובדה כי בשל כך ששכנותיה של גרמניה מקשיחות את חוקיהן, הבורדלים – במיוחד אלו בדרום גרמניה – מארחים תיירי מין מאיטליה, צרפת, שווייץ, לוקסמבורג, בלגיה ושוודיה. קטעים שצולמו במצלמה נסתרת מראים תיירים מאסיה ומאמצות-הברית בטיוולים מאורגנים של שישה ימים ב"מועדונים" גרמניים.

צילום מסך מתוך הסרט

אחד מהמועדונים המועדפים בלוח הזמנים של הטיולים המאורגנים האלו הוא "King George", בורדל במחיר אחיד בברלין שבו לקוחות יכולים לקבל חבילת אלכוהול-וסקס-עד-שתיפול ב-49 אירו. "אין הרבה רווח על המבצע הזה", אומר הבעלים סשה ארבן, ומוסיף כי החבילה משתלמת רק בהינתן נפח גבוה של לקוחות והעובדה שרוב הגברים מגזימים בכמות הסקס שהם חושבים שהם יכולים לעשות. ארבן אומר כי הלקוחות שלו מגיעים מרוסיה, סקנדינביה וארצות ערב.

"סקס בברלין זול יותר מבכל מקום אחר", הוא אומר: ברלין היא גן עדן של סקס, בדיוק כמו תאילנד. לקוח דני שמבקר תדיר בבורדל בפלנסבורג (בצפון גרמניה, ליד הגבול הדני) מאשר כי: "גרמניה היא בית הזנות הגדול ביותר באירופה, ללא ספק". נראה כי בשום מקום אחר בעולם לא מקבלים תמורה כזאת לכסף.

סולימאן וקנבק אמנם דיברו בעיקר עם תומכי מיסוד הזנות, אבל הן ראינו גם כמה מהקרבות שלה. הראיונות שלהן מדגימים בבירור כי יש סוגים רבים ושונים של נשים שמוכנות לקחת כסף תמורת סקס.

למשל, בטינה בת ה-21 בבירור שמחה מאד מהעובדה שהיא מרוויחה עד 15 אלף אירו בחודש במועדון "free body culture" בשטוטגארט. או סוניה רוסו, זונה לשעבר במשרה חלקית, שהרוויחה כך את הכסף עבור לימודיה. גם נטלי בת ה-22, שמוכרת סקס וירטואלי במכירה פומבית באינטרנט, באותו אופן שבו אחרים עשויים למכור את הספה שלהם ב-eBay, ומשלמת 15% מהמשכורת בת ה-200 אירו לשעה שלה למפעילי האתר.

"הם מתייחסים אלייך כמו לזבל"

מרוויינת גם קלאודיה, שעובדת ב"King George" ומרוויחה 150 אירו ללילה "לעד עשרה אורחים" בעוד עמיתותיה ממזרח אירופה – שהבוס שלהן מהלל אותן על שהן יותר "עמידות ומחוייבות" – משרתות לפחות 20 גברים בלילה אחד. "אני צריכה את הכסף", אומרת יוליה מרומניה. בגרמניה היא יכולה להרוויח בערב אחד מה שתרוויח במולדתה בחודש שלם.

צעירה רומניה נוספת, שלא רצתה להצטלם לסרט, אמרה לעיתונאיות כי לפני כמה שנים פיתה אותה סרסור לגרמניה והיא הגיעה לבורדל במחיר אחיד שנקרא "Pussy Club", שבו ציפו ממנה לשרת 40 גברים ביום והיא לא יכלה לאכול או לישון באופן סדיר. העניין נמשך עד שהרשויות פשטו על המקום ואסרו קבוצה של סוחרים בבני אדם. "בגרמניה", היא אומרת, "הם מתייחסים אלייך כמו לזבל".

יצרות הדוקומנטרי לא מתייחסות לטענות כאלו ולא כוללות ראיונות עם פוליטיקאים או פעילי זכויות אדם. הן לא כוללות הצהרות של לקוחות, שאחד מהם אומר: "אחד הדברים הנהדרים ממש בבורדלים במחיר אחיד הוא שכלקוח אתה לא מרגיש שמנצלים אותך". הוא אחד מ-1.2 מיליון גברים בשנה בגרמניה שמשלם על סקס.

תעשיית המין בגרמניה הפכה למקובלת חברתית. תשלום עבור סקס נחשב כ"אורח חיים", ואנשי העסקים מאחורי הקלעים הם כמעט תמיד גברים מבוגרים ודי קונבנציונליים שנוהגים במרצדס, לובשים חליפות מותאמות אישית ומבלים הרבה פחות זמן במחשבה על מוסר מאשר במחשבה על להרוויח כסף. למשל גברים כמו יורגן רודלוף, שמנהל רשת של מועדוני free body culture שנקראת "Paradise" ומרוצה מבסיס הלקוחות הגדול שלו מאיטליה, צרפת, שווייץ, בלגיה, לוקסמבורג והולנד. מועדונים שממוקמים סמוך לגבול הם מפתים במיוחד, הוא אומר. לפני כמה חודשים הוא פתח מועדון בגראז שבאוסטריה, אבל הניסיון שלו הראה כי "בגרמניה קל הרבה יותר לנהל סוג כזה של עסק".

עם זאת, דיון ממשלתי מתמשך בנוגע לשינוי חוקי הזנות בגרמניה עלול להקשות מעט בעתיד על הקמת בורדל בגרמניה, על ידי חיוב ברישיון הפעלה. רודלוף מתלונן כי הממשלות המקומיות גם מתחילות להבין כי בעסק הזה יש כסף. אדם אחר, ארמין לובשייד, הבעלים של "Pascha" בקלן, הבורדל הגדול באירופה, אומר לעיתונאיות כי העסק שלו משלם מסים בגובה "שבע ספרות" בכל שנה.

לכך מתווסף מס מיוחד שמפעילי הבורדלים משיתים על מחיר החדר שהם גובים מנשים. וכך, אוצר המדינה גורף את הכסף אך הממשלה לא מלכלכת את הידיים, אומרות העיתונאיות ומוסיפות כי "הממשלה הפכה לסרסור של ימינו".

סולימאן וקנבק מגיעות למסקנה כי כוונות טובות לחיזוק מעמדן של הזונות באמצעות מיסוד המקצוע השיגו למעשה את התוצאה הפוכה. "נשים הפכו למשאב, שהמטרה היא למצות אותו עד תום", הן אומרות.

מקור:

<http://www.worldcrunch.com/culture-society/has-legalized-prostitution-turned-germany-039-s-government-into-a-pimp-/prostitution-brothel-sex-workers-pimp-club/c3s12294/#.VazekfIVikq>